

Utfordringer ved medvirkning

Intervjuer: Velkommen til denne podkasten om PANDA-prosjektet. PANDA er et akronym for Participation and Partnership for Action. Det er et KA202-prosjekt som er finansiert av EU gjennom Erasmus Plus-programmet.

PANDA-teamet består av akademikere og fagarbeidere fra åtte partnere i fire land. Målet er å støtte sosialarbeidere som samarbeider med yngre barn og styrke barnas rett til deltakelse. Complutense University of Madrid deltar i prosjektet gjennom fakultet for sosialt arbeid. I dag gleder vi oss til å snakke med Sonia Moncada Bueno. Hun er psykolog og har lang erfaring fra offentlig politikk, spesielt forebyggende politikk, og er daglig leder for områdene familier, barn, utdanning og ungdom underlagt familie-, likestillings- og sosialomsorgstjenestene i bystyret i Madrid.

God morgen, Sonia.

Sonia Moncada: God morgen.

Intervjuer: Jeg vil også presentere Javier Pomar, leder av etat for barnerettigheter i bystyret i Madrid. God morgen, Javier.

Javier Pomar: Hei, og god morgen.

Intervjuer: Vi har også med Marta Blanco Carrasco, medlem av PANDA-teamet ved Complutense University of Madrid, i denne podkasten.

God morgen, Marta.

Marta Blanco: God morgen.

Intervjuer: Og Esther Mercado García, koordinator for PANDA-prosjektet ved Complutense University of Madrid.

Som dere vet, skal vi i dag utforske temaet barns deltakelse i bystyret. Sonia, vi vil gjerne vite mer om hva som er visjonen eller modellen for deltakelse i Madrid bystyre?

Sonia Moncada: Jeg vil takke for denne muligheten til å forklare vår modell for deltakelse. Det er en modell som vi er veldig stolte av og den ble lansert i 2017. Siden den gang har den utviklet og endret seg, selv om grunnlaget for prosjektet alltid har vært det samme. Vi skal lytte til barna i Madrid slik at vi kan fremme deres synspunkter og forslag i den offentlige politikken.

Det er modellen vår. Det er en modell for samfunnsintervensjon, lytting og deltakelse, og for å styrke barns deltakelse generelt. Den er lagt til barnevernsavdelingen, og det er en grunn til dette. Barnevernsavdelingen har ansvaret for å fremme rettighetene til alle barn og skal utarbeide og koordinere barneplanen for Madrid bystyre. Derfor er ansvaret for arbeidsmodellen plassert i denne avdelingen.

Men det er mange avdelinger i dette bystyret. Vi har en avdeling for åpenhet og innbyggermedvirkning, med daglig leder for medvirkning som vi samarbeider med. Vi formidler vårt

prosjekt, da denne avdelingen har et overordnet ansvar for innbyggermedvirkning for alle i Madrid, mens vi har et spesielt ansvar for å løfte fram og lytte til barna i byen vår.

Intervjuer: Veldig bra. Tusen takk. En av utfordringene vi har sett internasjonalt er at det finnes ulike modeller for barns medvirkning, og derfor vil vi gjerne vite mer om modellen eller rammeverket som Madrid bystyre jobber ut fra.

Sonia Moncada: Ja, jeg skal fortelle hvordan vi jobber og styrer prosjektet, fordi jeg tror det vil forklare modellen.

Prosjektet starter med at vi tar kontakt med og rekrutterer barn, gjør dem oppmerksomme på rettighetene de har, først og fremst i skoler men også i organisasjoner, i lokalsamfunn osv. Vi informerer barna om prosjektet og deretter blir de involvert og rekrutteres for videre deltakelse.

Madrid er som du vet en veldig sammensatt by, den er stor og består av 21 forskjellige distrikter. Vi har dette medvirkningsprosjektet i distriktene, og der er det medvirkningspunkt for barn og ungdom, der barn melder seg på. Fra disse medvirkningspunktene organiseres barnas medvirkningsoppdrag. I Spania er disse medvirkningskommisjonene regulert ved lov, av barnevernsloven i Madrid-regionen, som fastslår at det må være et barne- og ungdomsmedvirkningsråd.

Vi organiserer COPIAS i distriktenes medvirkningspunkter. Korriger meg Javier, hvis jeg tar feil.

Javier Pomar: Det stemmer.

Sonia Moncada: Vi administrerer COPIAS, og COPIAS står for Commissions for the Participation of Children and Adolescents. Hvem deltar i disse COPIAS? Det er også en medvirkningsprosess fordi det er barna selv som velger deltakerne i COPIAS. COPIAS gjennomfører vertsdebatter om emner av interesse. Vi har en dynamiseringstjeneste for barn og unge, som vi opprettet gjennom en kontrakt, en offentlig anbudskontrakt der det er selskaper som spesialisere seg på barns dynamisering. Bedrifter søker på prosjektet og den beste bedriften vinner, som i alle anbudsprosesser. Og de har rett og slett ansvaret. Jeg vil understreke at de ikke påvirker hva barna tenker, og heller ikke sier hvor de må gå, eller hva de skal si eller måten de skal si det på. Barna står fritt til å ta opp saker. Det de gjør er å aktivisere (dynamisere) disse gruppene og organisere gruppenes svar og gi denne informasjonen tilbake til dem. De fører med andre ord tilsyn med dem, og hjelper dem med å organisere seg. Da hjelper de dem også med å presentere forslagene på en velformulert, ryddig måte og så videre. Det er her dynamiseringstjenesten kommer inn i bildet. Men det hele starter med barna, det er de som foreslår temaene, det er de som til slutt velger temaene som skal behandles. Det er de som leter etter informasjonen for å generere debatten, og det er de som kommer med konklusjonene, forslagene. Og dette er en prosess som i første omgang blir presentert for distriktene, for de kommunale distriktsstyrene. Hvis COPIAS finnes, jobber de på distriktsnivå. Det er også COPIAM, den samme organisasjonen, men slutter på M - som står for Kommissjonen for deltakelse av barn og ungdom i byen Madrid.

Og hva gjør vi her? Vel, vi organiserer. Det er to økter. Det er to plenumssesjoner for barn og unge. Det er en plenumssesjon for barn opp til 12 år og en plenumssesjon for ungdom fra 12 til 16 år, fordi vi tror at interessene og forslagene til hver av disse gruppene er forskjellige, og de fungerer også bedre på en mer komfortabel og mer differensiert måte.

Så tar vi forslagene fra guttene og jentene som har jobbet i disse arbeidsgruppene til plenum. Og i plenum lytter alle de politiske gruppene til dem. De lytter til dem og må svare på spørsmål fra dem. Men dette er ikke det eneste vi gjør. Vi gjør også noe annet; Når vi har mottatt alle barnas forslag, berører de selvfølgelig mange styringsområder. Vi ser at barn bryr seg om mye og vil gå langt for å gjøre verden til et bedre sted.

Det barn ønsker er en bedre verden, de vil ha en mer egalitær by, en mer rettferdig by, en renere by, en tryggere by, en by uten vold, en inkluderende by, en by som respekterer miljøet. De er opptatt av de store sakene og bevegelsene som eksisterer akkurat nå - sosiale, kulturelle og så videre, og dette gjenspeiles i forslagene som berører mange områder.

Det vi gjør har utviklet seg fordi vi i begynnelsen bare lyttet til dem, vi presenterte deres [barnas] forslag i plenum, og der diskuterte de [barna] med politikerne. Og det er veldig interessant å se hvordan politikerne nå svarer dem. Og dette ble etterfulgt av spørretime, og de [barna] grep inn. Det

var en veldig rik og berikende debatt. Det vi gjør nå, er at vi sender alle forslagene til de tilsvarende regjeringsområdene, og alle departementene må gi oss svar som vi så gir til barna. Og dette er en annen ting som vi har introdusert etter hvert som vi har utviklet oss. Før sendte vi ikke forslagene tilbake, nå har vi en tilbakemeldingsrunde på hva områdene/avdelingene forteller oss at de skal gjøre med barnas ideer og forslag. Javier, er det ikke dette det samme du sa tidligere?

Javier Pomar: Ja, det er område som er viktig for meg, at unge mennesker blir oppmerksomme på kompleksiteten i offentlig forvaltning, og det er forslag som kommer fra andre organer, spesielt fra Madrid-regionen, og så vises de i plenumssesjonene som tilsvarer fellesskapet. Vi har også gjort noe annet viktig, og det er å kunne ta det opp med det regionale departementet for Madrid-regionen, som forplikter seg til å svare fordi de tidligere sendte informasjonen til fellesskapet, men det var ingen respons fra politikerne i fellesskapet, ikke sant?

Så jeg tror at fellesskapet har blitt mer involvert og at vi bidrar til bredere deltakelse. Vi er egentlig en referanse for andre kommuner, gitt kompleksiteten i byen Madrid, fordi det er andre medvirkningskommisjoner i småbyer med 500 eller 1000 innbyggere, men 21 distrikter og en halv million barn under 18 år, er komplekst, er det ikke? Det tror jeg også er viktig.

Og så er vi i internasjonale sammenhenger, blant annet samarbeid med UNICEF og Redd Barna. De er også der.

Sonia Moncada: Og en annen sak som Javier alltid belyser er at vi har klart å sikre at områdene selv, når de skal gjennomføre et prosjekt, ber oss om å konsultere COPIAS for å søke deres mening. Vi synes det er fantastisk fordi vi har klart å bevisstgjøre offentlige etater. For det første at de vet om det, at denne mekanismen eksisterer, men for det andre at de er de som søker barnas mening og spør oss om deres mening. Så vi synes det er fantastisk fordi det er noe som ikke har skjedd før, og det begynner å skje.

Intervjuer: Veldig bra. Etter det du sa, angående spørsmålet om COPIAS og COPIAM, at de blir lyttet til, ikke sant, og at beslutningstakerne ga svar angående de ulike avdelingene / ansvarsområdene, vil vi gjerne vite, bortsett fra at de gir et svar, i hvilken grad er disse barnas interesser materialisert i offentlig politikk eller tiltak som utføres i Madrid?

Sonia Moncada: Det er ikke alltid enkelt. Jeg skal gi deg et eksempel på et veldig vanskelig tema. Noen ganger ber barn oss om ting som tar år å utvikle. For noen år siden ba de oss for eksempel om en bestemt park for tenåringer. Jeg synes det er en utrolig idé fordi det er sant at det ikke er noen spesifikke rom for tenåringer. Vel, vi gjorde la fram forslaget her, selvfølgelig, Arbeidsdepartementet var involvert, Miljøverndepartementet med parker og hager, osv. Hvor langt har vi kommet? Vel, vi har designet parken, vi har designet den, vi har nettstedet og vi har designet den sammen med dem. Det er en utrolig park; Vi har modellen. Vi har modellen, men jeg mener, vi har ikke fått parken ennå. Det er en stor investering. Så vi har ikke oppnådd det, men det er bevissthet om dette problemet, ikke sant?

Så er det andre forhold som vurderes og inkluderes i prosjektene, for eksempel hele spørsmålet om renslighet, søppel, belysning, områder osv., alt dette er inkludert. Selvfølgelig er våre barns plan absolutt, det vil si at vi inkluderer alle forslagene. I den siste, var det et vakkert forslag som kom til oss om å sette navnene på gatene i Madrid i blindeskrift, som er et vakkert forslag. Vel, vi sendte den til tilgjengelighetsstrategien i Madrid by. Og de har tatt det med som et plausibelt tema. De har akseptert den. Så vel, litt etter litt inkluderer vi gradvis forslagene, de som er plausible og som ikke koster veldig mye og ikke er komplekse, de kan gjøres umiddelbart, mens de som, som jeg sier, innebærer en betydelig kompleksitet, har et budsjett bak seg som må skaffes, godkjennes og så videre, og er mer kompliserte. Men vel, vi insisterer på dette. Vi er der, bak denne ungdomsparken, og vi vil ikke stoppe før vi får det, ikke sant, Javier?

Javier Pomar: Ja, selvfølgelig

Intervjuer: Du snakket tidligere om resultatene av denne modellen for deltakelse, at de [barn] blir lyttet til, at [beslutningstakere] de reagerer på dem, og at når prosjekter presenteres på de forskjellige områdene, blir barns meninger tatt i betraktning. Men vi vil også gjerne vite hvilke utfordringer som gjenstår når det gjelder barns medvirkning.

Sonia Moncada: Vel, jeg tror hovedutfordringen er utvidelsen av prosjektet. Vi startet i 2007, med 112 deltakere. Akkurat nå har vi 3323 deltakere. Vi må nå flere barn. Og det synes jeg er en utfordring. Det er en utfordring. Og jeg tror at akkurat nå med alle de sosiale nettverkene og alle kanalene vi har, alle de telematiske mulighetene for deltakelse, bruker vi dem ikke så mye som vi kunne.

Så jeg tror dette er en utfordring som vi fortsatt må insistere på. Utvidelsen av COPIAS og den økende deltakelsen av gutter og jenter.

Jeg tror dette er en viktig utfordring og så en annen, en annen viktig utfordring, selvfølgelig for oss, å få til en forespørsel fra guttene og jentene, som er at det er to plenumssamlinger. Med andre ord, nå har vi et barneplenum å lytte til, men de vil ha et barneplenum tilbake. Vi returnerer dette her og nå på ledernivå. Vi har også invitert politiske grupper til å delta på denne returen, slik at de også vet hva vi gjør. Men de vil ha det komplett. Dette er også en annen utfordring, ikke sant? Gi dem to øyeblikk av prominens, eh? innenfor det som er plenumssesjonen i Madrid bystyre, med tilstedeværelse av ordføreren som alltid er i alle plenumssesjonene. Og vel, dette er en annen utfordring, det vil si å forbedre grunnlaget som allerede er gjort. Fremfor alt tror jeg at i denne økte deltakelsen er en annen utfordring å synliggjøre alle prestasjonene gjennom COPIAS-forslagene, for eksempel punktskriftforslaget eller parken. COPIA-symbolet vil være der i disse prosjektene slik at det kan sees at det er et prosjekt promotert av COPIA.

Dette er ikke alltid lett fordi det er mange ganger at barn foreslår ting som allerede gjøres på en eller annen måte, slik at de intensiveres, men det blir allerede gjort. For eksempel, den trygge skoleveien, vel, det er et prosjekt for en trygg skolevei, så vel, det kan intensiveres og det kan forbedres, men prosjektet er gjort. Men det er veldig konkrete forslag for barn, og vi ønsker å gi dem synlighet. Med andre ord, når et COPIA-prosjekt kommer ut, blir det synlig at det har vært et prosjekt fremmet av COPIAS og gir dem den synligheten.

Intervjuer: Jeg vet ikke om byrådet foreslår en ny medvirkningsmodell eller om den kommer til å fortsette med den samme modellen som brukes nå.

Susana Moncada: La oss se at ja, og jeg vil ikke fortelle deg det. Jeg tror at vi må insistere på denne modellen, vi tror at vi har en veldig god modell. Det vi ønsker er å forlenge den. Vel se, vi har et system i våre tjenester som inkluderer et forbedringssystem med meningene til brukerne av tjenestene. Vel, en av tingene vi ønsker er å lytte til barna som bruker tjenestene, og for det må vi tilpasse språket og ressursene til språket til barna.

Så det vi fremmer er at deltakelse også kommer derfra, det kommer fra evaluering av offentlige tjenester av barn. Vi har et system med klager og forslag, noe som er litt vanskelig for barn, fordi det er et komplekst system der voksne allerede har noen vanskeligheter, fordi barn ikke engang vil snakke, og fordi vi også ønsker å være involvert i å koordinere med innbyggermedvirkningstjenesten for å gjøre alt dette enklere. Det er noen, vi kaller dem SIREs, som er SIR [forslag og klagesystem]. Vi vil at det skal være et SIR-barn, slik at de også vurderer oss på en eller annen måte, ikke sant?

Vurder tjenestene våre og hjelp oss med å innlemme barns synspunkter på hva tjenestene er. Det har vi allerede i de statlige tjenestene, i barnehagene, i familievernsetrene. Vi har det allerede innarbeidet i dette, men vi ønsker at dette skal outsources, formidles og generaliseres i alle byrådstjenester, idrettshaller, biblioteker, det vil si i alle de tjenestene som gutter og jenter går på.

Javier Pomar: Jeg synes også det er noe annet som har vært interessant med barn og unges deltakelse, som er at Generaldirektoratet for innbyggermedvirkning skal skape et rom for direkte deltakelse, først for ungdom og senere for barn som DECIDE Madrid. Det vil bety at barn kan komme med forslag på individuelt nivå, og så kan de studere eller se dem, enten i COPIA eller de som de verdsetter mest, siden de også kan heves til plenum. Så akkurat nå lager vi det i fellesskap fra de to generaldirektoratene, men det virker på meg som om dette er litt, det gjenspeiler det Sonia sa før om å kunne utvide deltakelsen til hele byen og til alle barn.

Sonia Moncada: Det er et prosjekt, jeg vet ikke om du kjenner prosessene for budsjettene til Madrid bystyre. Vel, i Madrid har de bestemte budsjetter for prosjekter som er fremmet av folket i Madrid. Dermed blir disse prosjektene presentert og stemt frem av innbyggerne på DECIDE Madrid-portalen. Som Javier har sagt, for øyeblikket er det ikke plass til barndom og ungdom, og Citizen Participation

ønsker å skape det rommet. Og disse prosjektene stemmes over av innbyggerne og budsjetteres og gjennomføres. I dette generaldirektoratet har vi for eksempel satt i gang flere av disse prosjektene. Vi har Casas

Grandes, som ble lansert av deltakende prosjekter. Dette er møteplasser for foreldre med barn fra 0 til 3 år for å fremme familiebåndet og forholdet mellom foreldre og barn. Det er et vakkert prosjekt, og vi har for eksempel kontoret for Independent Living for mennesker med utviklingshemming, OVIDI, som er et deltakende prosjekt som lyktes og nå er en realitet. Så vel, det er det vi ønsker, som Javier sier, og jeg tror denne delen av det faktum at det er en struktur av for barn og ungdom i Madrid er veldig viktig.

Intervjuer: Ja, vi ønsker alle forslag eller anbefalinger til politikere om offentlige virkemidler eller ledere i denne saken eller fagfolk som jobber med barnespørsmål. Noen anbefalinger eller forslag til hvor vi bør gå for å fremme barns deltakelse på en generell måte?

Sonia Moncada: Vel, for at et prosjekt skal kunne utvikle seg må det ha et solid budsjett. Dette er den første ideen. Vi kan ikke lansere en plan uten kunnskapen om at det krever en stor innsats, kraftanstrengelser fra teamene og utgifter i budsjett. Så dette er et første forslag.

Så oppmuntre dem, det vil si at det ikke lenger er en anbefaling, men et stimuli for å oppmuntre dem til å lytte til barndom, ungdomsår, fordi de gjør oss bedre. Med andre ord, jeg tror vi må lytte til våre gutter og jenter fordi det hjelper oss å realisere de fantastiske guttene og jentene vi har og gjør oss bedre, bli bedre mennesker, bli bedre fagfolk og tro mer på menneskeheten. Med andre ord, jeg oppfordrer deg til å fremme denne typen prosjekt fordi det virkelig er veldig tilfredsstillende, vil du nyte det.

Javier Pomar: Og jeg vil henvende meg til teknikerne, spesielt på det sosiale feltet, at vi lytter til dem før vi tar tiltak eller beslutninger, ikke sant? Mange ganger jobber vi med familier, men uten barn. Vi involverer dem ikke i prosessene eller informerer dem noen ganger om beslutningene vi tar. Vi henviser dem til en ressurs, men uten å diskutere det med dem på forhånd for å forklare det for dem. Det virker for meg at det også ville være viktig på individnivå, ikke bare på samfunnsnivå, som Madrid byråd gjør, og faktisk i barnehagene og ressursene vi har den tilstedeværelsen av barn med grupper og med individet, ikke sant. Men det virker for meg at teknikerne bør legge inn prinsippet om at barn er borgere, det er ikke et prosjekt for fremtiden, men at de allerede er her, og i Madrid representerer de mer enn 17%. Det er derfor et betydelig antall.

Intervjuer: Da vil vi takke deg for at du ville delta her hos oss. Jeg vet ikke om du har noe du vil legge til, eller om du har spørsmål. Jeg tror for vår del den generelle visjonen var godt innrammet, og vi har ikke noe mer. Og jeg sier igjen takk for din deltakelse i denne podkasten for PANDA-prosjektet og fremfor alt samarbeidet med byrådet, som også samarbeider med oss i dette prosjektet.

Tusen takk, Sonia.

Tusen takk, Javier og Marta.